

Arrest

nr. 288 197 van 27 april 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 februari 2016 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 21 december 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 6 juni 2019 bevestigd bij arrest nr. X.

1.2. Op 3 september 2019 en 21 februari 2020 dient verzoeker een volgend beschermingsverzoek in. De commissaris-generaal verklaart deze volgende verzoeken beiden niet-ontvankelijk. Verzoeker tekent tegen deze beslissingen geen beroep aan.

1.3. Op 16 september 2021 dient verzoeker een vierde beschermingsverzoek in. De commissaris-generaal verklaart dit huidig volgend verzoek op 28 maart 2022 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U deed op 5 februari 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming in België.

U stelde een Afghaans staatsburger van Pashtounse etnie te zijn. U stelde gehuwd te zijn met L.O.(...) en een drie maanden oude dochter te hebben met de naam G.(...). U stelde een broer te hebben met de naam E.K.(...) en een zus met de naam Z.(...). U verklaarde uw hele leven in het dorp Zerani in het district Qarghayi in de provincie Laghman te hebben gewoond. Nadat u bedreigd werd door de taliban verliet u Afghanistan. U kwam op 24 januari 2016 in België aan.

Op 21 december 2017 werd u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw recente herkomst uit het district Qarghayi en bijgevolg evenmin aan de vervolgingsfeiten die zich daar zouden hebben afgespeeld. Doordat u het CGVS in het ongewisse liet over uw reële verblijfplaats in de periode voor uw aankomst in België maakte u evenmin aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen. U ging in beroep tegen de beslissing van het CGVS maar bij arrest 215 711 van 11 juni 2019 beaamde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de bestreden beslissing van het CGVS, die in zijn geheel werd overgenomen.

Op 3 september 2019 diende u, zonder België ondertussen te hebben verlaten, een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. U stelde dat de in uw eerste verzoek aangehaalde feiten de waarheid waren, en dat uw problemen nog steeds actueel waren. Uw vader kreeg nog steeds bedreigingen van de taliban, die naar u vroegen. Er zou een dorpeling uit Zerani gedood zijn omdat hij niet met de taliban wou samenwerken. Ter ondersteuning van uw identiteit en herkomst legde u een document neer waarin de dorpsouderen en het districtshoofd uw identiteit en herkomst bevestigden, twee vaccinatiekaarten, een Patient Registration and Follow up Card (sic) van het Swedish Committee for Afghanistan, en de envelop van verzending vanuit Kabul neer. U vreesde bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban.

Op 9 december 2019 besliste het CGVS dat uw verzoek niet ontvankelijk was. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 21 februari 2020 diende u, zonder België ondertussen te hebben verlaten, een derde verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. U stelde van in het begin te hebben gelogen en nu de waarheid te zullen vertellen. U stelde niet steeds in Laghman te hebben gewoond maar omwille van de slechte economische situatie in Afghanistan, waar verder geen gevaar voor u was, op uw vijftiende te zijn verhuisd naar Peshawar, Pakistan. Daar zou u een winkel hebben uitgebaat. U zou in tegenstelling tot wat u eerder zei, niet gehuwd zijn. U zou ook nog vier zussen hebben die u nooit eerder vermeldde. In Peshawar zou u gedurende drie jaar een geheime relatie hebben gehad met G.A.(...), de dochter van uw burens die de dubbele Afghaans/Pakistaanse nationaliteit hadden. De broer van G.A.(...), N.(...), betrapte jullie terwijl jullie aan het knuffelen waren en gebood u uw winkel te sluiten. U dacht dat hij u zou doden, dook onder en vluchtte naar Europa. U vreesde dat de familie van G.A.(...) u zowel in Pakistan als in Afghanistan zal vinden en doden om de familie-eer te herstellen.

Op 25 augustus 2020 besliste het CGVS dat uw verzoek niet ontvankelijk was daar u geen enkel officieel stuk kon neerleggen betreffende uw verblijf in Pakistan vanaf uw vijftiende tot uw vertrek naar Europa, en daar er in het licht van uw verschillende frauduleuze verzoeken om internationale bescherming ernstige twijfels waren over de betrouwbaarheid van uw verklaringen. Zodoende bleef de vroegere conclusie van het CGVS, dat u geen zicht biedt op uw reële verblijfplaatsen en verblijfssituatie voorafgaand aan uw vertrek naar Europa, onverminderd gelden. U ging niet in beroep tegen deze beslissing maar bleef toch in België.

Op 16 september 2021 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. In het kader van dit verzoek legde u op 9 november 2021 een “verklaring volgend verzoek” af bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U stelt dat u een nieuw verzoek indient omdat u een nieuw bewijsstuk heeft ter ondersteuning van uw Afghaanse origine en uw verblijf in Pakistan. U problemen zijn nog steeds actueel. In Afghanistan zal de Taliban u daarom doden, zeker nu zij de macht hebben in het hele land. In Pakistan zal de familie van G.A.(...) u doden in het kader van eerwraak. Mogelijk zullen ook

de Pakistaanse autoriteiten u doden, in de gevangenis steken of deporteren, want G.A.(...) heeft nu de Pakistaanse nationaliteit. U stelt verder dat u religieus gehuwd bent met H.K.(...), van Pakistaanse origine en met de Belgische nationaliteit. Jullie hebben een aanvraag gedaan bij de stad Oostende om wettelijk te kunnen huwen. Ter ondersteuning van uw verzoek legt u een UNHCR Voluntary Repatriation Form neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw vorige verzoeken. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name dat de Taliban u nog steeds zal willen doden en dat de familie van G.A.(...) u zal doden in het kader van eerwraak (verklaring volgend verzoek, 9 november 2021, punt 16).

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit het district Qarghayi in de provincie Laghman. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. In uw tweede verzoek stelde u dat de in uw eerste verzoek aangehaalde feiten de waarheid waren, en dat uw problemen nog steeds actueel waren, legde u bijkomende verklaringen daaromtrent af en legde u documenten neer om dit te ondersteunen. Nadat het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk bevond ging u niet in beroep.

In uw derde verzoek stelde u van in het begin te hebben gelogen en nu de waarheid te zullen vertellen. U stelde niet steeds in Laghman te hebben gewoond maar omwille van de slechte economische situatie in Afghanistan, waar verder geen gevaar voor u was, op uw vijftiende te zijn verhuisd naar Peshawar, Pakistan. Daar zou u in een situatie van eerwraak zijn terechtgekomen. Daar u geen enkel officieel stuk kon neerleggen betreffende uw verblijf in Pakistan vanaf uw vijftiende tot uw vertrek naar Europa, en daar er in het licht van uw verschillende frauduleuze verzoeken om internationale bescherming ernstige twijfels waren over de betrouwbaarheid van uw verklaringen, bleef de vroegere conclusie van het CGVS, dat u geen zicht biedt op uw reële verblijfplaatsen en verblijfssituatie voorafgaand aan uw vertrek naar Europa, onverminderd gelden. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft,

kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot het “UNHCR Voluntary Repatriation Form” dat u neerlegt kan immers worden vastgesteld dat het geen afbreuk doet aan de essentie van de vorige beoordelingen. U vermeldde in uw derde verzoek reeds dat er een bewijsstuk van het UNHCR onderweg was. Echter zou dit document volgens u aantonen dat u na twee maanden te hebben verbleven in Pakistan, terugkeerde naar Afghanistan (verklaring volgend verzoek, 22 juli 2020, punt 16). Het document zou dus helemaal niet aantonen waar u de jaren voor uw vertrek naar Europa verbleef. U stelde daarover dat u slechts voor één nacht terugkeerde naar Afghanistan, enkel om de terugkeerpremie op te strijken, daarna zou u terug naar Pakistan zijn gegaan (verklaring volgend verzoek, 22 juli 2020, punt 16). Het CGVS stelde toen al dat dit laatste, bij ontstentenis van enig bewijs, opnieuw een blote bewering was.

Nu u het desbetreffende stuk effectief neerlegt moet worden vastgesteld dat het uw geloofwaardigheid verder ondergraaft. Zo blijkt het te dateren van 5 juli 2007, het gaat over een familie die in 2007 naar Afghanistan terugkeerde. Evenwel stelde u in uw derde verzoek de ene keer dat u in 2015 of 2016 vanuit Afghanistan naar Pakistan vertrok en de andere keer dat u pas op vijftienjarige leeftijd naar Pakistan vertrok (verklaring volgend verzoek, 22 juli 2020, punten 10, 16). U werd 15 jaar in 2010. Beide verklaringen zijn dus niet enkel intern tegenstrijdig maar ook strijdig met de vaststelling dat het document dateert uit 2007, een moment dat u nog niet eens in Pakistan zou geweest zijn.

De informatie in het neergelegde formulier stemt bovendien niet overeen met de wijzigingen die u in uw derde verzoek wenste aan te brengen aan uw familiale samenstelling. Ter herinnering, in uw derde verzoek stelde u dat uw verklaring (één zus en één broer te hebben met de namen E.K.(...) en Z.(...), verklaring DVZ, 24 februari 2016, punt 17) uit uw eerdere verzoeken niet klopte maar dat u vier zussen had met de namen N.(...) (+/- 16 jaar oud), F.(...) (+/- 10), H.(...) (+/- 21) en B.(...) (+/- 30) (verklaring volgend verzoek, 22 juli 2022, punt 16). Het door u neergelegde stuk vermeldt echter slechts drie dochters (uw “zussen”) met de namen, N.(...) (3 jaar oud in 2007 en dus 16 in 2020), H.(...) (13 jaar oud in 2007 en dus 26 in 2020) en G.(...) (0 jaar oud in 2007 en dus 13 in 2020). De persoon met de naam A.(...) op het document zou 16 geweest zijn in 2007 en dus 29 nu, waar u er 25 zou zijn volgens uw geboortedatum. In zoverre het inderdaad mogelijk is dat niet alle familieleden deelnemen aan een repatriëring, kan dit niet de overige discrepanties verklaren. Verder wordt vastgesteld dat de plaats van herkomst op het document met pen werd gewijzigd. Volgens de getypte tekst zou het gaan over een familie met herkomst in het district Paghman in de provincie Kabul. Dit werd doorstreept en met pen gewijzigd naar het district Qarghayi in de provincie Laghman. Als bestemming is het district Qarghayi in de provincie Laghman getypt. Dat de bestemming van deze familie Qarghayi in Laghman zou zijn, kan op zich echter niet volstaan om te concluderen dat zij ook van daar afkomstig waren en dat de getypte tekst bij de herkomst foutief was. Het zou immers kunnen gaan om een familie uit Kabul die na jaren afwezigheid uit het land naar familie of bekenden in een andere regio willen terugkeren bij repatriëring. Dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de werkelijke informatie op het formulier lijkt dan ook het vermoeden te bevestigen dat het niet over een formulier gaat dat werkelijk aan uw eigen familie toebehoorde maar dat u slechts uw verklaringen betreffende uw familiale samenstelling wijzigde om ze aan te passen aan een formulier dat u kon verkrijgen van een andere familie, dat nu het aangekomen is niet overeenstemt met de informatie die u erover had.

In geen geval ligt er heden een bewijs voor dat u in de jaren voorafgaandelijk aan uw vertrek naar Europa, in Pakistan verbleef. Daar u geen enkel officieel stuk kan neerleggen betreffende uw verblijf in Pakistan vanaf uw vijftiende tot uw vertrek naar Europa, en daar er in het licht van uw verschillende frauduleuze verzoeken om internationale bescherming ernstige twijfels zijn over de betrouwbaarheid van uw verklaringen, blijft de vroegere conclusie van het CGVS, dat u geen zicht biedt op uw reële verblijfplaatsen en verblijfssituatie voorafgaand aan uw vertrek naar Europa, nog steeds onverminderd gelden.

Met betrekking tot uw bewering dat ook de Pakistaanse autoriteiten u zullen doden, in de gevangenis steken of deporteren, omdat G.A.(...) nu de Pakistaanse nationaliteit heeft (verklaring volgend verzoek, 9 november 2021, punt 16), kan slechts worden bevestigd dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Uw verklaring dat uw vrees in Afghanistan om te worden gedood door de Taliban, nog steeds actueel is, mag verder verbazing wekken (verklaring volgend verzoek, 9 november 2021, punten 16, 19). In uw derde verzoek stelde u immers dat u in uw eerste ongeloofwaardig bevonden verzoek, waar u een vrees voor de Taliban inriep, gelogen had. U stelde expliciet dat er geen gevaar voor u was in Afghanistan (verklaring volgend verzoek, 22 juli 2020, punt 16). In zoverre u met deze vrees voor de Taliban dus wil verwijzen naar uw eerste asielrelaas, kan hier geen enkel geloof aan worden gehecht. U roept evenmin nieuwe elementen in waarom u de Taliban zou moeten vrezen. Uw verwijzing naar de machtsvername door de Taliban en de daarmee samenhangende gewijzigde veiligheidssituatie, is dan ook niets meer dan een algemene verwijzing. Er moet worden vastgesteld dat het louter en op algemene manier verwijzen naar een gewijzigde situatie niet volstaat om te worden beschouwd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. U heeft immers nagelaten om concreet te duiden op welke manier de gewijzigde algemene situatie een impact heeft op uw specifieke situatie bij terugkeer naar Afghanistan. Daarnaast werden er geen elementen geïdentificeerd die erop zouden wijzen dat de gewijzigde algemene situatie een impact zou hebben op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, §

39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden

zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouders.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat ook na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een

schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een

tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de status van subsidiaire bescherming u niet kan worden toegekend.

U stelt tot slot dat u religieus gehuwd bent met H.K., van Pakistaanse origine en met de Belgische nationaliteit, en dat jullie een aanvraag hebben gedaan bij de stad Oostende om wettelijk te kunnen huwen (verklaring volgend verzoek, 9 november 2021, punt 13). De materie van gezinsvorming valt echter buiten de bevoegdheid van het CGVS. Voor het bekomen van een verblijfsrecht op basis van een huwelijk met een Belgisch staatsburger dient u zich te richten tot de daartoe bevoegde instanties.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Hij wijst erop dat hij reeds in zijn derde beschermingsverzoek meldde dat hij vier zussen had (N., F., H. en B.); op dit ogenblik beschikte hij nog niet over het attest van de UNHCR. Hij vervolgt dat uit het attest blijkt dat hij inderdaad met drie familieleden (N., H. en G.) is teruggekeerd naar Afghanistan. Hij stelt hierover dat de kans dat er drie personen uit hetzelfde gezin dezelfde naam hebben en dat er dus sprake zou zijn van een attest van een andere familie, zo goed als onbestaande is. De waarachtigheid van dit nieuw stuk staat volgens verzoeker dan ook vast.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 2 maart 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUAA *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 4 november 2022;
- EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023;
- EUAA *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022;
- COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022;
- EASO *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022;
- EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020;
- EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft

uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigerings-beslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter

een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

4.4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek verklaarde verzoeker dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat hij door de taliban wordt bedreigd. Verzoeker stelde gehuwd te zijn met L.O. en een drie maanden oude dochter te hebben met de naam G., alsook een broer te hebben met de naam E.K. en een zus met de naam Z. De commissaris-generaal wees dit beschermingsverzoek af omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn beweerde herkomst uit het dorp Zerani in het district Qarghayi van de provincie Laghman en bijgevolg evenmin aan de vervolgingsfeiten die zich daar zouden hebben afgespeeld. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd in zijn arrest nr. 222 386. In zijn tweede verzoek stelde verzoeker dat de in zijn eerste verzoek aangehaalde feiten de waarheid waren, en dat zijn problemen nog steeds actueel waren, legde hij bijkomende verklaringen daaromtrent af en legde hij documenten neer om dit te ondersteunen. Nadat het CGVS zijn verzoek niet-ontvankelijk bevond, ging verzoeker niet in beroep.

In het kader van zijn derde verzoek stelde verzoeker van in het begin te hebben gelogen en nu de waarheid te zullen vertellen. Hij zou in tegenstelling tot wat hij eerder zei, niet gehuwd zijn. Hij zou ook nog vier zussen hebben die hij nooit eerder vermeldde. Hij stelde niet steeds in Laghman te hebben gewoond maar omwille van de slechte economische situatie in Afghanistan, waar verder geen gevaar voor hem was, op zijn vijftiende te zijn verhuisd naar Peshawar, Pakistan. Daar zou hij in een situatie van eerwraak zijn terechtgekomen. Daar verzoeker geen enkel officieel stuk kon neerleggen betreffende zijn verblijf in Pakistan vanaf zijn vijftiende tot zijn vertrek naar Europa, en omdat er in het licht van zijn verschillende frauduleuze verzoeken om internationale bescherming ernstige twijfels waren over de betrouwbaarheid van zijn verklaringen, bleef de vroegere conclusie van het CGVS, namelijk dat hij geen zicht biedt op zijn reële verblijfplaatsen en verblijfssituatie voorafgaand aan zijn vertrek naar Europa, onverminderd gelden. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In het kader van zijn vierde beschermingsverzoek verwijst verzoeker naar zijn Afghaanse origine, zijn verblijf in Pakistan en de problemen die hij er zou hebben gekend. Verder verklaart hij dat de Taliban hem in Afghanistan zullen doden, te meer nu zij de macht er hebben overgenomen. Ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek legt verzoeker een *UNHCR Voluntary Repatriation Form* neer.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

5.3. Zo blijken de verklaringen die verzoeker naar aanleiding van zijn huidig beschermingsverzoek aanhaalt, namelijk zijn verblijf in Pakistan en dat de familie van G.A. hem er zal doden in het kader van eerwraak, louter in het verlengde te liggen van de asielmotieven die hij reeds in het verleden heeft aangehaald en die ongeloofwaardig werden bevonden nu hij zijn verblijf in Pakistan niet aannemelijk maakte; verzoeker legt geen nieuwe inhoudelijke verklaringen af. Zulke loutere verklaringen zijn op zich niet voldoende om een ander licht te werpen op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas en kunnen aldus geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling. Verzoeker betwist dit in voorliggend verzoekschrift niet.

Het bijgebrachte document, met name de *UNHCR Voluntary Repatriation Form*, vormt, zoals omstandig en terecht wordt toegelicht in de bestreden beslissing, geen element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt: *“U vermeldde in uw derde verzoek reeds dat er een bewijsstuk van het UNHCR onderweg was. Echter zou dit document volgens u aantonen dat u na twee maanden te hebben verbleven in Pakistan, terugkeerde naar Afghanistan (verklaring volgend verzoek, 22 juli 2020, punt 16). Het document zou dus helemaal niet aantonen waar u de jaren voor uw vertrek naar Europa verbleef. U stelde daarover dat u slechts voor één nacht terugkeerde naar Afghanistan, enkel om de terugkeerpremie op te strijken, daarna zou u terug naar Pakistan zijn gegaan (verklaring volgend verzoek, 22 juli 2020, punt 16). Het CGVS stelde toen al dat dit laatste, bij ontstentenis van enig bewijs, opnieuw een blote bewering was.*

Nu u het desbetreffende stuk effectief neerlegt moet worden vastgesteld dat het uw geloofwaardigheid verder ondergraaft. Zo blijkt het te dateren van 5 juli 2007, het gaat over een familie die in 2007 naar Afghanistan terugkeerde. Evenwel stelde u in uw derde verzoek de ene keer dat u in 2015 of 2016 vanuit Afghanistan naar Pakistan vertrok en de andere keer dat u pas op vijftienjarige leeftijd naar Pakistan vertrok (verklaring volgend verzoek, 22 juli 2020, punten 10, 16). U werd 15 jaar in 2010. Beide verklaringen zijn dus niet enkel intern tegenstrijdig maar ook strijdig met de vaststelling dat het document dateert uit 2007, een moment dat u nog niet eens in Pakistan zou geweest zijn.

De informatie in het neergelegde formulier stemt bovendien niet overeen met de wijzigingen die u in uw derde verzoek wenste aan te brengen aan uw familiale samenstelling. Ter herinnering, in uw derde verzoek stelde u dat uw verklaring (één zus en één broer te hebben met de namen E.K.(...) en Z.(...), verklaring DVZ, 24 februari 2016, punt 17) uit uw eerdere verzoeken niet klopte maar dat u vier zussen had met de namen N.(...) (+/- 16 jaar oud), F.(...) (+/- 10), H.(...) (+/- 21) en B.(...) (+/- 30) (verklaring volgend verzoek, 22 juli 2022, punt 16). Het door u neergelegde stuk vermeldt echter slechts drie dochters (uw “zussen”) met de namen, N.(...) (3 jaar oud in 2007 en dus 16 in 2020), H.(...) (13 jaar oud in 2007 en dus 26 in 2020) en G.(...) (0 jaar oud in 2007 en dus 13 in 2020). De persoon met de naam A.(...) op het document zou 16 geweest zijn in 2007 en dus 29 nu, waar u er 25 zou zijn volgens uw geboortedatum. In zoverre het inderdaad mogelijk is dat niet alle familieleden deelnemen aan een repatriëring, kan dit niet de overige discrepanties verklaren. Verder wordt vastgesteld dat de plaats van herkomst op het document met pen werd gewijzigd. Volgens de getypte tekst zou het gaan over een familie met herkomst in het district Paghman in de provincie Kabul. Dit werd doorstreept en met pen gewijzigd naar het district Qarghayi in de provincie Laghman. Als bestemming is het district Qarghayi in de provincie Laghman getypt. Dat de bestemming van deze familie Qarghayi in Laghman zou zijn, kan op zich echter niet volstaan om te concluderen dat zij ook van daar afkomstig waren en dat de getypte tekst bij de herkomst foutief was. Het zou immers kunnen gaan om een familie uit Kabul die na jaren afwezigheid uit het land naar familie of bekenden in een andere regio willen terugkeren bij repatriëring. Dat uw verklaringen niet

overeenstemmen met de werkelijke informatie op het formulier lijkt dan ook het vermoeden te bevestigen dat het niet over een formulier gaat dat werkelijk aan uw eigen familie toebehoorde maar dat u slechts uw verklaringen betreffende uw familiale samenstelling wijzigde om ze aan te passen aan een formulier dat u kon verkrijgen van een andere familie, dat nu het aangekomen is niet overeenstemt met de informatie die u erover had."

Verzoeker gaat niet akkoord met het vermoeden van het CGVS dat het door hem bijgebrachte UNHCR document in werkelijkheid aan een andere familie toebehoort.

Hij argumenteert vooreerst dat hij reeds in zijn derde beschermingsverzoek meldde dat hij vier zussen had, terwijl hij op dat ogenblik nog niet beschikte over het nieuwe attest.

Dit betoog neemt evenwel niet weg dat de verklaringen die verzoeker in het kader van zijn derde beschermingsverzoek heeft afgelegd, heden niet blijken overeen te stemmen met de werkelijke informatie op het formulier dat hij in het kader van zijn huidig vierde verzoek bijbrengt. Deze discrepanties doen terecht vermoeden dat verzoeker in het kader van zijn derde beschermingsverzoek zijn eerdere verklaringen over de samenstelling van zijn familie wijzigde om ze aan te passen aan een formulier dat hij kon verkrijgen van een andere familie, maar dat hij toen inderdaad nog niet in zijn bezit had en dat, nu het aangekomen is, niet overeenstemt met de informatie die hij er toen over had. De Raad ziet overigens niet in waarom verzoeker in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek zou hebben gezwegen over zijn vier beweerde zussen en dat hij toch niet gehuwd is, vermits dit hoegenaamd geen enkel verband houdt met het vluchtrelaas dat hij aanvankelijk naar voren bracht.

Verzoeker vergoelijkt verder dat de kans dat er maar liefst drie personen uit hetzelfde gezin dezelfde naam hebben zo goed als onbestaande is, maar weet hiermee de vastgestelde veelvuldige discrepanties niet te weerleggen. Waar verzoeker bij zijn derde beschermingsverzoek verklaarde vier zussen te hebben met de namen N., F., H. en B., wordt in het UNHCR-document enkel melding gemaakt van drie zussen. Twee daarvan dragen de namen N. en H. en verder wordt een dochter G. vermeld terwijl verzoeker nooit een zus G. heeft vernoemd. Van de twee overige beweerde zussen met de namen F. en B. ontbreekt elk spoor op het UNHCR-document. Tevens stemt de leeftijd van beweerde zus H. volgens het UNHCR-document niet overeen met verzoekers verklaringen hierover tijdens zijn derde beschermingsverzoek. Ook zijn eigen verklaarde leeftijd komt niet overeen met de leeftijd vermeld op het document bij de persoon A. Verder werd de plaats van herkomst op het document met pen gewijzigd. Volgens de getypte tekst zou het gaan over een familie met herkomst uit het district Paghman in de provincie Kabul. Dit werd doorstreept en met pen gewijzigd naar het district Qarghayi in de provincie Laghman.

Verzoeker gaat met zijn betoog ook volledig voorbij aan de overige pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot het UNHCR-document. Zo bemerkt de commissaris-generaal terdege dat het document niet aantoonde waar hij de jaren voor zijn vertrek naar Europa verbleef, nu het document volgens verzoekers eigen verklaringen enkel zou aantonen dat hij, na twee maanden in Pakistan te hebben verbleven, terugkeerde naar Afghanistan. Verzoekers betoog dat hij slechts voor één nacht terugkeerde naar Afghanistan, enkel om de terugkeerpremie op te strijken, waarna hij terug naar Pakistan zou zijn gegaan, is niet meer dan een blote bewering. Tevens dateert het document uit 2007 en heeft het betrekking op een familie die in 2007 vanuit Afghanistan naar Pakistan terugkeerde, terwijl verzoeker op dat moment niet eens in Pakistan zou zijn geweest.

Alles samen genomen toont het neergelegde UNHCR Voluntary Repatriation Form niet aan dat verzoeker in de jaren voorafgaand aan zijn vertrek naar Europa in Pakistan verbleef. Verzoeker legt evenmin enig ander officieel stuk neer betreffende zijn verblijf in Pakistan vanaf zijn vijftiende tot zijn vertrek naar Europa. De eerdere beoordeling van het CGVS dat verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfplaatsen en verblijfssituatie voorafgaand aan zijn vertrek naar Europa, blijft onverminderd gelden. De betrokken motieven van de bestreden beslissing blijven integraal gehandhaafd.

5.4. Verzoeker verwijst nog naar de machtsovername door de taliban.

Uit de landeninformatie die door de verwerende partij wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineens stortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens uitgebreid onder de aandacht wordt gebracht in de bestreden beslissing, in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van verwerende partij.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal een beslissing inzake het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming heeft genomen. Uit de bestreden beslissing blijkt zeer helder dat de commissaris-generaal in het licht van de hiervoor geschetste nieuwe context een geactualiseerde beoordeling heeft gemaakt van de algemene situatie in Afghanistan en een eventuele daaruit voortvloeiende nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomst-gerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een “de facto”-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt.

In het kader van zijn huidige volgend verzoek om internationale bescherming werd van verzoeker overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet op 9 november 2021 een verklaring afgenomen met betrekking tot eventuele nieuwe elementen. Verzoeker werd aldus gehoord na de machtsovername door de taliban. Hij heeft er echter nagelaten concreet te duiden op welke manier de gewijzigde algemene situatie een impact heeft op zijn specifieke situatie bij terugkeer naar Afghanistan, zoals de commissaris-generaal terecht bemerkt. Zijn antwoord dat zijn vrees om in Afghanistan te worden gedood door de taliban, nog steeds actueel is, is vooreerst frappant te noemen (verklaring volgend verzoek, punten 16, 19). In zijn derde beschermingsverzoek stelde hij immers dat hij in zijn eerste ongeloofwaardig bevonden verzoek, waar hij een vrees voor de taliban inriep, had gelogen. Hij stelde expliciet dat er geen gevaar voor hem was in Afghanistan (verklaring volgend verzoek, 22 juli 2020, punt 16). In zoverre verzoeker met deze vrees voor de taliban dus wil verwijzen naar zijn eerste asielrelaas, stelt de commissaris-generaal terecht dat hier geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Op zijn algemene verwijzing naar de machtsovername door de taliban en de daarmee samenhangende gewijzigde veiligheidssituatie na, roept verzoeker voorts geen nieuwe elementen in waarom hij de taliban zou moeten vrezen. De commissaris-generaal oordeelt dan ook met recht dat *“het louter en op algemene manier verwijzen naar een gewijzigde situatie niet volstaat om te worden beschouwd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. U heeft immers nagelaten om concreet te duiden op welke manier de gewijzigde algemene situatie een impact heeft op uw specifieke situatie bij terugkeer naar Afghanistan. Daarnaast werden er geen elementen geïdentificeerd die erop zouden wijzen dat de gewijzigde algemene situatie een impact zou hebben op uw persoonlijke situatie.”* Ook in zijn verzoekschrift laat verzoeker na concreet te duiden op welke manier de gewijzigde algemene situatie een impact heeft op zijn specifieke situatie bij terugkeer naar Afghanistan.

5.5. Wat betreft de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Gelet op een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren

vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor of actoren.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, in het verzoekschrift en de aanvullende nota, kan niet worden vastgesteld dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedsel-prijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuur-rampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor inter-nationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan alsnog escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het verzoekschrift louter verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij voert niet aan noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

5.6. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen zoals de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het

conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1164 werden gecodeerd als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*".

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

De Raad herhaalt nogmaals dat verzoeker geen duidelijk beeld schept van zijn voorgaande verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar Europa en dat geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaringen als zou hij vanaf zijn vijftiende in Pakistan hebben gewoond. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over verzoekers werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond voor zijn komst naar België, zodat de Raad voormelde cijfers niet verder kan specificeren op verzoekers herkomstregio. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal stelt verder terdege vast dat verzoeker in gebreke blijft enig bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

5.7. Het overige motief in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn religieus huwelijk met een dame van Pakistaanse origine met de Belgische nationaliteit, dat terecht is en determinerend, laat verzoeker volledig ongemoeid. Het blijft dan ook gehandhaafd en wordt door de Raad overgenomen.

5.8. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schending van voormelde artikelen 48/3 en 48/4 is om deze reden niet dienstig.

5.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES